

Lucie Rousová Dvakrát měř, jednou řež

Míša celou noc strávila nad vystřihováním přáníčka. Narozeniny má přeci jen jednou za rok. Na tomto nápadu pracovala už od Nového roku. Každou maličkost, kterou v průběhu roku nadšeně zmínil, si pečlivě zapsala.

Na tenhle den čekala tak dlouho, že nadšením nedokázala udržet myšlenku. Rozběhla se za ním, když ho uviděla. Začala mávat, on ji však přehlédl. Zpomalila chůzi a přišla blíž. Stále pevněji svírá přáníčko v ruce. „Ahoj Maxi! Dneska je ten velký den, vid’?“ Bez odpovědi. Bez sebemenšího zájmu. Prošel okolo ní, jako by byla duch. Pálí ji v očích, pálí ji prst. Krev z ruky se vpíjí do ostrých rohů papíru. Přáníčko vyhodila do koše, je to jen škrábnutí. Zůstala po něm nepatrná, malá jizva.

Život běžel. Ona se nechala vést vždy s nadějí, že nepřijde další řez. Marně. Jizva se zvětšovala. Každou radost vystřídal o to větší žal. Nedokázala se s tou horskou dráhou života smířit. A tak přišel další řez. A další a další. Jizva se rozrůstala od konečků prstů, přes předloktí, přes paže, dál a dál a dál a dál. Propojovala se s těmi malými šrámy. Rostla, dokud nezačala hnisat. Rána se začala otvírat v celé své velikosti. Ten krvavý portál prázdnoty se zvětšoval – dokud nepřišel poslední řez.

Měla pocit, že už neexistuje. Všude jen prázdný prostor. Její slova nikdo neslyšel, měla pocit, že je nikdo ani slyšet nechce. Teď už si i jako duch připadala. Ztratila kontrolu. Jizva byla větší než její tělo samotné.